

"סוד החשמל"

לחבר מין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ר' מתוך סדרת הספרים

גליון חג השבועות ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

חוטאי החשמל הרוחניים

מחוט" אלו הקרבנות, פההיא דתנן חוט של סקרא חוגרו באמצע, להבדיל בין דמים העליונים לדמים התחתונים. רואים שהחוט של אברהם אבינו שלא רצה לקחת ממלך סדום, מרמז על הקרבנות שהם בבחינת חוט, וכדבארנו שהקרבנות הם בבחינת חוט שמקשר בין העולם הגשמי לעולם העליון, וחוט הסקרא מסמל את זה, ולכן הוא **מבדיל בין דמים העליונים המרמזים על עולם העליון, לדמים התחתונים המרמזים על עולם התחתון.**

וכן באדם, מובא ברש"י (חולין מה.) שחוט השדרה בא מן המוח, וכשם שבבעולמות עולם האצילות שהוא בחינת המוח העליון משפיע בבחינה של חוטים ושערות לעולם הזה, כמובא בלק"ת דלעיל, כך באדם שהוא עולם קטן, המוח של האדם משפיע חיות לכל האיברים דרך חוט השדרה, בבחינת חוט. וכן השפעת האדם לאשתו היא דרך בחינת חוט, דמצינו בזהר (השמטות רסג:) שהיסוד באדם, הוא ההמשך של חוט השדרה והוא בבחינת חוט. וכן השפעת הזרע שבא מהיסוד יש לה צורת חוט כמובא בגמ' (נדה לה:): **שכבת זרע קשויה ודומה ללבן ביצה שאינה מוזרת.** ועין בשו"ע (אבה"ע ז, ב) שהזרע מתבטל במקום שנקרא חוטי ביצים.

וביתר באור מובא בשער ההקדמות להאר"ל (ע' יז) שהקו וחוט שהקב"ה יצר בתוך החלל שבו כלולים כל העולמות כלם הוא בצירוף צלם אדם הנקרא אדם קדמון. נראה דלכן האדם הוא עולם קטן, דאדם מסמל את הקו וחוט שבו כלולים כל העולמות, וכשם שרואים באדם שחוט השדרה מעביר את החיות לכל האדם, כך בקו וחוט בעולמות השפע יורד בבחינת חוט, וכן בארנו במאמר 'חשמל תורה' שכל הרמ"ח איברים ושס"ה גידים של האדם הם בבחינת חוטים. וכן רואים בעבר במעי אמו שמקבל חיותו ומזונו דרך החוט - חבל הטבור.

מובא בלק"ת (אחרי כח:) שהזקן של אדם מסמל את כח ההשפעה ביסוד של האדם, ולכן סריס שאין לו כח הולדה והשפעה, אין לו זקן, וכן אשה שהיא בבחינת מקבל ולא משפיע, אין לה זקן, וגם כאן רואים שהאדם שהוא "חלק אלוה ממעל" משפיע לזולת בבחינת חוטים דרך שערות הזקן, וכן בארנו במאמר 'חשמל נדרים' שהאדם מקבל את השפע הרוחני דרך שערות הראש, ומשפיע הלאה דרך שערות הזקן. ומצינו בגמ' (יבמות פ:) ששער ראשו של סריס רך, ורואים שיש לו פגם גם בשפע שהוא מקבל דרך השערות. וכן יניקת החיצונים מהאדם היא משערות הראש, דהחיצונים יונקים מהשפע שהאדם מקבל.

וכן רואים במזון הגשמי, שמחיה את האדם, שעקר מזונו של האדם הוא הלחם, שבא מחטה ושעורה, חטה מלשון חוט, ושעורה מלשון

מובא בלקו"ת מבצל ה'תניא' (שלה מה:) שהקב"ה משפיע השפעותיו לעולם בבחינת שערות וחוטים שיורדים מלמעלה למטה, וזה לשונו להיות נמשך אור אין סוף למטה מטה, היה הכל בטל באור אין סוף ולא היה התהוות היש כלל, על פרחן הצרך להיות הסתלקות וצמצום, למשל כמו שערות הראש, שאין נוגעין כלל אל עצמותו, והראיה שאם חותכין אותן אין לו כאב כלל, ומכל מקום הם יונקים מהמח בעודן על הראש על ידי אד שיעולה מן המוח, כך המשכת אור אין סוף, הוא מה שאינו נוגע על עצמות כלל, כי הוא לבדו קדם שנברא העולם, ואחר שנברא העולם, ואין תופס מקום לפניו כלל, רק המשכה זו היא על דרך משל, כמו בחינת שערות שהם ממותרי מחין, ומכל מקום הם יונקים מעצמותו, והמשכה זו היא מגלגלתא למעלה מבחינת מוח, והשערות הם המחלקין ההשפעה וההמשכה להיות השגות שונות באין סוף, כמה בחינות רבבות מדרגות, על פי ההשגה כל חד וחד. וכן מצינו בזהר (משפטים קכב:) תניא ברזא דרזין ראש המלך נתקן בחסד ובגבורה, בזה הראש תלויות שערות נימים על נימים, שהם כל ההמשכות שנגאחזים בהם עליונים ותחתונים, וטעמי התורה וסודות התורה, טהרות, טמאות, כלם נקראים שערות המלך, כלומר משיכה שנומשכת מהמלך הקדוש והכל יורד מעתיק סתום קדוש. וכן בזהר (נשא קלד.) האי חוטא יקרא קדישא, דכל שערי דדיקנא תליין ביה, איתקרי מזל, ותאנא הכל תלוי במזל, דאיהו האי חוטא יקרא קדישא דכל שערין תליין ביה. רואים שהשפעות המזל יורדות למטה בבחינת חוט.

ומרמז במדרש (במדב"ר יב, ד) "מרקבו ארגמן" זה הקב"ה, שפנתוב בו "רכב שמים בעזרן", והוא אורג את העולם שיצאו כלם למיניהם, ולא יתערבו מין בשאינו מינו, רואים שהקב"ה משפיע שפע השפעותיו לעולם בבחינת חוטים, אורג את העולם מלשון אריגת חוטים. וכן ספירות בגימטריא מעשה רקם.

מובא בספר 'נפש החיים' (שער א' פ"ד) שכל מה שיש בעולם, יש במקדש, ויש באדם (ע' במאמר 'העולם המשכן והאדם'). נראה שכשם שבעולם הקב"ה משפיע השפעותיו, ומתקשר לעולם בבחינת חוטים ושערות, כך במקדש המזבח שהיה מקשר בין העולם הגשמי לעולם העליון על ידי הקרבנות (ע' במאמר 'מזבח לב') היה מקף באמצעו בחוט הסקרא, כמובא במשנה (מידות פ"ג א), לסמל שהקשר בין העולם העליון לתחתון הוא בבחינת חוט, ומרמז במדרש (ב"ר מג, ט) "אם

שָׁעַר, וגם החטָה והשְׁעוּרָה גדלים בצורה של חוטים, לסמל שהשפעת המזון הגשמי שבָּאָה מלמעלה, היא בבחינת חוט, ובצורה של חוט. ומרמז במדרש (תנחומא תזריע ו') **מעשה בכהן אחד שמטה ידו ובקש לצאת לחוץ לארץ ולצרך פרנסה**, אמרה לו אשתו, ומה אם כל שער ושער ברא לו הקב"ה מעין בפני עצמו, שיהא שותה ממנו, אתה שאתה בן אדם, כמה שערות יש בך, ובנין מתפרנסין על ידך, לא כל שכן שישמון לך הקב"ה פרנסה. נראה שהמדרש מרמז שאשתו אמרה לו לסמך על השפעת השערות והחוטים שבאים מהקב"ה, ודרכם הקב"ה זן ומפרנס לכל.

מצינו בגמ' (ב"ב קמה:) **הכל צריכין למרי חיטא**, נראה דהגמ' מרמזת שכלם נצרכים לקב"ה בעל החטים והחוטים, שהשפעת החוטים באה ממנו יתברך.

וכן האילנות יונקים מהאדמה על ידי השרשים שהם בצורת חוטים עין במשנה (ערלה א, ד) שכל עוד נשתיר באילן שרש אפלו בעבי מחט, הוא עדין נחשב אילן חי, וברש"י (שמות כח, כב) מובא ששרש הוא מלשון שרשרת, רואים ששרשים הם בבחינת חוטי שרשרות.

כתוב (יחזקאל א, ד) **וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב ומתוכה קעין החשמל מתוך האש** נראה לפרש ענן החשמל שראה יחזקאל, השפעת אור אין סוף בבחינה של חוטים, שהם יורדים וחוזרים בתוך הקלפות המזכרות בכתוב, וזה שכתוב **ומתוכה קעין החשמל** שהחשמל - חוטים, ומצאים **"מתוכה"** בתוך הקלפות, ומשפיעים עד העולם הזה הגשמי. כפי שהבאנו במאמר 'חשמל חטא' מהרמח"ל, שהחשמל הוא בבחינת שערות. והכתוב **"אש לפניו תאכל וסביביו נשערה מאד"**, מרמז על החשמל. וכן מצינו בזהר חדש (יתרו מח.) שהחשמל הוא אור דק. וכן מצינו בזהר (תיקונים לב:) **כאשר עולה [השכינה] אצל המלך כמה מלאכים וכמה נשמות עולים עמה שהם נימים שלה שתלויים ממנה כענבים באשכול**. רואים שהמלאכים והנשמות הם בבחינת שערות שגמשים מהשכינה. וכן הכתוב **"החשמל מתוך האש"** בגימטריא חו"ט במלוי האותיות ח"ת ו"ו ט"ת.

מצינו בזהר (השמות רסו:) **חיה כלולה שמונה עשרה חליות, שדומה לשדרה שבה שמונה עשרה חליות**. רואים שהזהר מקשר את החיות והחשמל, לחוט השדרה, וכדבארנו שהחיות הן חוטי האור אין סוף, שהם בבחינת חוט השדרה של העולמות.

נראה דלכן האור אין סוף שזורם בחוטים נמשל לאש, דמובא ב'תורה אור' (מקץ לט.) שרואים באש הגשמי את כח האין סוף, שאפשר להדליק אש מאש, ואינו חסר כלום, וכן באש ישנה בבחינת חוט המקשר, כמו שמצינו שהאש נקראת **אבוקה** מלשון **אביק**, שהוא קשר כמובא ברש"י (ע"ז לג.). וכן מח האדם שמשם יורד השפע לחוט השדרה הוא בבחינת אש, כמובא ב'ספר יצירה' (ג, ה) שייסוד האש שייך לבחינת ראש. וכן אש מרמז במלה ראש. והרה"ג ר' שמואל אגג שליט"א הוסיף שמצינו בגמ' (תענית ד.) **אמר רבא האי צורבא מרבנן דרתח אורייתא הוא דקא מרתחא ליה שנאמר הלא**

כה דברי כאש נאם ה', ורואים שמח מביא חמימות כמו אש. והבה"ח ר' יהונתן ויסקוף שליט"א הוסיף שארבעה יסודות אש רוח מים עפר הם כנגד גוף שהוא עפר, נפש השוכנת בדם שהוא מים, רוח כנגד רוח, ונשמה שבמח כנגד אש.

מובא ברבנו בחיי (תרומה כה, יח) **מה שדרשו ז"ל חשמל חיות אש ממללות, כי חיות הקדש הם שפע החשמל, וחשמל הוא מנהיג את חיות הקדש וכל הנהגתם על ידו**. ומצינו בזהר (ויחי רכג:) **תחת אלו החיות נאחזות שערותיה של הלבנה שנקראות כוכבי השרביט, של שרביט ממש**. רואים מהזהר שהשערות של ישראל בעולם התחתון, נאחזות תחת החיות, וכדבארנו שהשפעת אור אין סוף למטה יורד בבחינת חיות בתוך החוטים של כנסת ישראל, לכל אחד, לפי השגתו ודרגתו, והחוטים נאחזים בחיות אש שהם האור אין סוף שזורם בהם. וכן מובא ב'מבוא שערים' להאריז"ל (שכו) **שחיה בגימטריא חוט**. וכן **נימ"א** מרמזת בכתוב (יחזקאל י, ט) **"ארבעה אופנים אצל הכרובים"** בחבור שתי מלים. ובכתוב (שם י, יב) **"והאופנים מלאים עינים סביב לארבעתם"** בדלוג שש אותיות.

כתוב (יחזקאל א, יד) **"והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק"** נראה לבאר על פי דברינו שבחינת החיות - אור אין סוף, הם רצוא, עולים מלמטה למעלה - איתערותא דלתתא, ושוב חוזרים להשפיע את ההשפעה באיתערותא דלעילא. וזה שאומרת הגמ' (חגיגה יג:) **עתיים חשות עתיים ממללות** כשהחיות רצוא הן חשות בבחינת שתיקה, דאז הן חוזרות ליכלל באור אין סוף. וכשהן שוב הן ממללות ומשפיעות השפעה למטה. וזה לשון הזהר חדש (שה"ש עו.) **רצוא ושוב בסוד האות ו' הנמצא באמצע, בין האות ה' למעלה לאות ה' למטה, והחיות הם האות ו' באמצע, רצוא לגבי הה' שלמעלה, ושוב לגבי הה' שלמטה**. רואים שהחיות הן האות ו' בעצמה, כפי שבארנו בפתיחה לספר, שהאור אין סוף שמגיע למקום האות ו' הוא נאצל לחיות אש. וכן מובא ב'לקוטי מוהר"ן' (סג) שלאש יש ששה כחות מתין ומקפיא, מבשל ושורף, משחיר ומלבין. ורואים קשר בין אש למספר שש המרמז על האות ו'.

וזה סוד הקשר בין החשמל ליסוד הנרמז באות ו', כיון שהייסוד מאחד את שתי הבחינות של חסד וגבורה, יש בחשמל בבחינת חש המרמז על חשך, המסמל את הגבורה, לכן חשות מסמל את העלאת מיין נוקבין מלמטה למעלה, השייך לצד הגבורה, וכן חש מרמז על שתיקה וצמצום השייכים לפעלת הגבורה. ויש בחשמל בבחינת מל המרמז על השפעת החסד מלמעלה למטה.

וממשיכה הגמ' (חגיגה יג:) **בשעה שהדבור יוצא מפי הקב"ה חשות, ובשעה שאין הדבור יוצא מפי הקב"ה ממללות**. נראה לבאר כשיהודי יושב וקורא בתורה הקב"ה יושב כנגדו וקורא ושונה עמו; (תדב"ר ריש פ"ח), זהו בשעה שהדבור יוצא מפי הקב"ה, ואז חשות עולים מלמטה למעלה ליכלל באור אין סוף, ובשעה שאין הדבור יוצא מפי הקב"ה, היינו שיש איתערותא דלעילא להשפיע מלמעלה למטה, ממללות. וזה לשון הזהר (פנחס

ר.כט.) סוד החשמל חיות אש עתים חשות עתים ממללות, והן שחשות לספר תורה, בזמן שדבור יוצא מפי הקורא הוא חשוב אצלם כאלו מקבלים תורה בהר סיני, ובזמן שאמר הוא אנכי, לא נשמע קול ולא דבור אחר של חיות אלא שלו. רואים שכשאדם קורא בתורה, הוא נחשב אצל החיות כאלו הקב"ה אמר אנכי בהר סיני, וכדבארנו שהקב"ה קורא כנגדו, ואז החיות חשות כדלעיל.

מובא ברש"ש (נהר שלום בהקדמתו לברכת מלביש ערומים) סביב החשמל מלביש קלפת נגה, וסביבה קלפת אש מתלקחת, וסביבה קלפת ענן גדול, וסביבה קלפת רוח סערה. ומצינו אצל אליהו הנביא כתוב (מלכים א' יט, יא) "לא ברוח ה' ואחר הרוח רעש לא ברעש ה': ואחר הרעש אש לא באש ה' ואחר האש קול דממה דקה". ובמלבי"ם (יחזקאל א, יד) מפרש כתוב זה, דהרוח הוא קלפת רוח סערה, הרעש הוא קלפת ענן גדול, [דהרעש בא מהעננים שמתנגשים אלו באלו ונעשים רעמים], והאש הוא קלפת אש מתלקחת, ואחר כל אלה הקלפות היה הקול דממה דקה, החשמל, שלפעמים הם בבחינת קול ממללות, ולפעמים דממה שותקות.

מובא ברבנו בחיי (שמות כה, ב) שההר סיני הוא מקום בו שורה החשמל. וכן מצינו בזהר (יתרו פב.) על הכתוב "וכל העם ראים את הקולות" שראו את החשמל, רואים שקולות הם החשמל, וזה כדברי המלבי"ם שהבאנו לעיל ש"קול דממה דקה" הוא החשמל, וכן מצינו בזהר (פנחס רנז.) ו' נקרא קול, ומפני זה "קול דברים אתם שומעים", רואים שהקולות במתן תורה היו בבחינת האות ו' המסמלת את החשמל. וכן מצינו בזהר (פנחס רכט.) כפאשר דבור זה יצא מפיו של הקב"ה חיות אש חשות, ובזמן ששתק חיות אש ממללות, זה הוא שכתוב "וכל העם ראים את הקולות", קולות החיות שהיו שואגות. וכן בזהר (תיקונים סד:) "וכל העם ראים את הקולות" הם היו מלאכים, שכל אחד היה נעשה קול ופרח באויר. וכן ברמח"ל (תיקונים חדשים תיקונא תריסר) "את הדברים האלה דבר ה' אל כל קהלכם בהר מתוך האש", דעשרת הדברים לקבל עשר דרגין, וכלהו מגו אשא אתמרו, דא חשמל דאסחר עליהו, וכן כתוב במתן תורה (שמות יט, טז) "ויהי קלת וברקים", ונבאר שברקים מסמלים את החשמל. וכן בר"ק מרמז בכתוב (תהילים כט, ח) "מדבר קדש" שהוא מדבר סיני, כמובא ברש"י שם.

וכן באדם רואים שהקול הוא בבחינת חוט, דיש לאדם חוטים בגרון שמשם יוצא הקול כפי שמצינו בגמ' (יומא לח:) כשהוא נותן קולו בנעימה מכניס גודלו לתוך פיו ומניח אצבעו בין הנימין. וכן רקמ"ה שהיא חבור של חוטים מרמזת בכתוב המדבר על קול המלאכים (יחזקאל א, כה) "ויהי קול מעל לרקיע אשר על ראשם" בדלוג הפוך של ה' אותיות.

מובא בתורה אור' (בשלח סה.) "ה' בצאתך משעיר אךע רעשה", "שעיר" היינו בחינת שערות, "בצאתך" בבחינת גלוי במתן

תורה, הוא מבחינת שעיר, כי כדי להיות המשכה מסובב כל עלמין למטה, אין לזה דמיון ומשל אחר, רק כמו השפע היוצא מבחינת שערות, והתגלות זו היתה על ידי מתן תורה. נראה דלכן כתוב (דברים לג, ב) "ה' מסיני בא וזרח משעיר למו". דהשפעת החשמל באה ממזרח, כפי שבארנו במאמר 'חשמל חמה', ולכן כתוב "וזרח" המרמז על מזרח, "שעיר" המרמז על השערות, וכן חשמל בגימטריא (שמות כד, יז) "ומראה כבוד הוי"ה כאש אכלת בראש ההר". וברבד הרמז כאלו כתוב "ומראה חשמל אכלת בראש ההר".

נראה דלכן קבעו ההפטרך בחג השבועות יום מתן תורתנו, בנבואת החשמל של יחזקאל, דמתן תורה היה על ידי החשמל. וכן בארנו במאמר 'חשמל חטא', שמשנה התלבש בלבוש חשמל כדי לעלות להר ולקבל התורה. וכן בפרשת יתרו שבה מזכיר מתן תורה מפטירין בנבואת המרכבה של ישע'י, שהיתה באותה בחינה של נבואת החשמל של יחזקאל. כמובא בגמ' (חגיגה יג:) שכל מה שראה יחזקאל ראה ישע'י. ועוד נראה דכיון שבנבואת החשמל טמונים כל סודות טעמי המצוות, כפי שהבאנו בהקדמה מה'ראשית חכמה', מן הראוי לקרא את זה ביום מתן תורה. דיום זה הוא היום של סודות התורה, כמובא בזהר (אמור צח:) שבביל שבועות צריך ללמד סודות התורה לקשט את השכינה. וכן מצינו בגמ' (ברכות נז:) הרואה ספר יחזקאל בחלום יצפה לחכמה, וכן נראה דיש רמז במלים קבלת התורה שיום זה הוא בחינת קבלה. וכן מרכב"ה המסמלת את החשמל מרמזת בכתוב (דברים ה, יט) "את הדברים האלה דבר הוי"ה אל כל קהלכם בהר מתוך האש" בדלוג ז' אותיות.

עין בלק"ת (שיה"ש כו:) שמקשר את הלפידים שהיו במתן תורה כמו שכתוב (שמות כ, טו) "וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים", לחיות הקדש שגם בהם מצינו לפידים, כמו שכתוב (יחזקאל א, יג) "ידמות החיות מראיהם כגחלי אש בערות כמראה הלפידים". ורואים שגם הלפידים במתן תורה סמלו את החשמל. וכן לפי"ד מרמז בכתוב הנאמר על המלאכים (קהלת י, כ) "ובעל כנפים יגיד דבר" בדלוג ג' אותיות.

נראה דהלפיד אש שהיה בברית בין הבתרים סמל את החשמל שדרכו שורה השכינה בעולם, דמצינו ברש"י (בראשית טו, י) ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים הוא שלוחו של השכינה שהוא אש, ובארנו במאמר 'חשמל סלם' שהשראת השכינה היא דרך החשמל. וכן מצינו ב'מדרש משנת ר"א' (ח) שהלפיד של ברית בין הבתרים היה בבחינת הלפידים של מתן תורה שהיו חשמל כדלעיל. וכן מקשר שם בין הכתוב (בראשית טו, יז) "עבר בין הגזרים", לקריעת ים סוף. ובארנו במאמר 'חשמל צדיק' שקריעת ים סוף היתה דרך החשמל. וכן הכתוב (שם) "ולפיד אש אשר עבר" בגימטריא חשמל במלוי האותיות ח"ת ש"ן מ"ם למ"ד.

סוד המַשְׁלֵש בַּמֶּתֶן תּוֹרָה

מְצִינוּ בַּגִּמ' (שבת פח.) דָּרַשׁ הוּא גְלִילָא עֲלֵיה דְרַב חֲסֵדָא, בְּרִיךְ רַחֲמָנָא דִּיהַב אוּרְיִין תְּלִיתָא, לְעַם תְּלִיתָא, עַל יַד תְּלִיתָא, בְּיוֹם תְּלִיתָא, בְּיַרְחָא תְּלִיתָא. רוּאִים שְׁכַל עֲנִינֵי מִתֵּן תּוֹרָה הִיוּ בְּסוּד מְשַׁלֵּשׁ. תּוֹרָה מְשַׁלֵּשׁת, לְעַם מְשַׁלֵּשׁ, עַל יַדֵי שְׁלֹשׁ, בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי. [בְּאֵלֶף הַשְּׁלִישִׁי לְבְרִיאַת הָעוֹלָם]. וְכֵן הַפְּתוּב שְׁנֵאמַר עַל מִשָּׁה (שמות ב) "מִי שֶׁמֶךְ לְאִישׁ שֶׁר" ר"ת מְשַׁלֵּשׁ.

וּמוֹסִיף רַב נְסִים גְּאוֹן שֵׁם וְהוֹסִיפָה הַהֲגָדָה אוֹתוֹתֶיהָ מְשַׁלֵּשִׁים, כְּלוֹמַר שֶׁהַתּוֹרָה נִקְרְאת אֶמֶת וּמִסְפָּר אֶמֶת שְׁלֹשׁ אוֹתוֹת. [וְנִרְאָה לְהוֹסִיף שֶׁהַתּוֹרָה נִקְרְאת אֶמֶת שֶׁהִיא מְשַׁלֵּשׁ שֶׁל הַכ"ב אוֹתוֹת, א' בַּתְּחִלָּה, מ' בְּאַמְצַע וּת' בְּסוּף]. וַיִּשְׂרָאֵל בְּנֵי אֲבוֹת שְׁלֹשָׁה, וּמִן לִוֵי הַשֵּׁבֶט הַשְּׁלִישִׁי, נוֹלַד מִשָּׁה שְׁעַל יָדוֹ נִתְּנָה תּוֹרָה, לִוֵי יֵשׁ בּוֹ שְׁלֹשׁ אוֹתוֹת, מִשָּׁה שְׁלֹשׁ אוֹתוֹת, וְנִצְפָן שְׁלֹשׁ יַרְחִים, הֵא לְמִדְתָּהּ שְׁכַל מַעֲשֵׂה אוֹתוֹ הַיּוֹם הִזָּה מְשַׁלֵּשׁ, וְכַגּוֹן זֶה יֵשׁ עוֹד בְּמִדְרָשׁ, תּוֹרָה מְשַׁלֵּשׁת תּוֹרָה נְבִיאִים וְכַתוּבִים, מְשַׁנָּה מְשַׁלֵּשׁת תַּלְמוּד הַלְכוֹת וְאַגְדוֹת, תַּפְּלָה מְשַׁלֵּשׁת עֶרֶב וּבִקְרֹן וְצַהֲרִים, קִדְשָׁה מְשַׁלֵּשׁת.

וְכֵן מְצִינוּ בַּגִּמ' (פסחים סח:) שְׁרַב יוֹסֵף בִּיקֵשׁ שִׁיכִינוּ לוֹ לְשַׁבּוּעוֹת עֲגָלָה מְשַׁלֵּשׁת. וְכֵן מִנְהַג יִשְׂרָאֵל לֶאֱכֹל בְּשַׁבּוּעוֹת לְבִיבוֹת עִם שְׁלֹשׁ צְלָעוֹת. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (שמו"ר כח, א) א"ר בְּרַכְיָה הַלּוּחוֹת הִיוּ אֲרָכּוֹן שֶׁשָּׁה טְפָחִים, כְּבִיכּוֹל הִיוּ בִּיד מִי שְׁאָמַר וְהִזָּה הָעוֹלָם שְׁנֵי טְפָחִים, וּבִידוֹ שֶׁל מִשָּׁה שְׁנֵי טְפָחִים, וְשְׁנֵי טְפָחִים הִיוּ מְפָרִישִׁין בֵּין יָד לְיָד. רוּאִים שֶׁהַלּוּחוֹת הַתְּחִלְקוּ לְשֹׁלֵשׁ.

וְכֵן הֵר סִינֵי נִמְצָא בְּמִקּוֹם שְׁצוּרָתוֹ בְּמִפְּהַ מְשַׁלֵּשׁ, דְּמִדְבַר סִינֵי נִמְצָא בֵּין יָם סוּף הַמְזֻרְחֵי לִים סוּף הַמְעַרְבִי, וְזֶה יוֹצֵר בְּמִפְּהַ צוּרַת מְשַׁלֵּשׁ. וְצֻרִיךְ לְהַבִּין מַה סוּד הַמְשַׁלֵּשׁ, וּמִדּוּעַ הוּא קָשׁוּר לְמִתֵּן תּוֹרָה.

מְצִינוּ בְּזֵהָר (ויחי רטו.) בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ זֶה מִתֵּן תּוֹרָה. רוּאִים שֶׁמִּתֵּן תּוֹרָה הִזָּה בְּבַחֲיִנַת זְוִיג שֶׁל הַקְּב"ה עִם כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל. וְכֵן סִינֵי בְּגִימְטְרִיא עוֹנָה. וְכֵן מוּבָא בְּשִׁפְתַי אֶמֶת' (אמור תר"ס) לְבָאָר הַטַּעַם לְמִנְהַג אֲכִילַת מֵאֲכָלֵי חֵלֶב בְּחַג הַשַּׁבּוּעוֹת, דְּבִסְפִירַת הָעֵמֶךְ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל עֲדִין בְּמַצֵּב שֶׁל דָּם, דְּעֲדִין לֹא בְּרָרוּ אֶת הַטְּמֵאָה מֵהֶם. וּבְחַג הַשַּׁבּוּעוֹת דָּם נֶעְכָר וְנִעְשֶׂה חֵלֶב לְרִמּוֹז עַל טְהוּרַת שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם זֶה. וְכֵן מוּבָא בְּמִגְן אֲבָרְהָם' (תצד ו') בְּשֵׁם הַזֵּהָר שִׁימִי סְפִירַת הָעֵמֶךְ הֵם בְּבַחֲיִנַת ז' נְקִיִּים שְׁכָלֵל יִשְׂרָאֵל נְטֵהָר לְקִרְאת מִתֵּן תּוֹרָה. וְכֵן מְצִינוּ בַּגִּמ' (שבת פו:) אָמַר רַבָּא בְּרַאשׁ חֲדָשׁ אֲתוּ לְמִדְבַר סִינֵי, כְּתִיב הִכָּא "בְּיוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְבַר סִינֵי" וְכְתִיב הֵתֵם "הַחֲדָשׁ הַזֶּה לְכֶם רֹאשׁ חֲדָשִׁים". וְרוּאִים שֶׁבִּיאָתֶם לְסִינֵי הִתָּה בְּסוּד רֹאשׁ חֲדָשׁ הַמְסַמֵּל אֶת הַתְּחִדְשׁוֹת הַשְּׁפָעַת הַיְסוּד לְמַלְכוּת.

כְּתוּב בְּמִתֵּן תּוֹרָה (שמות יט, כג) "הַגְּבַל אֶת הָהָר וְקִדְשְׁתוּ", מְצִינוּ בְּזֵהָר (השמות רנו.) שֶׁהָר מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד. נִרְאָה דִּישׁ כָּאֵן רִמּוֹז שְׁאֵם מְגִבִּילִים אֶת הָהָר הֵינּוּ אֶת הַשְּׁפָעַת הַיְסוּד, זֹכִים לְ"קִדְשְׁתוּ". דְּזֶה סוּד הַקִּדְשָׁה שְׁעַם יִשְׂרָאֵל הַגְּבִילוּ אֶת הָהָר שְׁלֵהֶם ג' יָמִים קוֹדֵם מִתֵּן תּוֹרָה וּפְרָשׁוּ מִנְשׁוֹתֵיהֶם, וּבְזִכּוֹת זֶה זָכוּ לְהַשְּׁפָעַת הָהָר הַרוּחָנִי שֶׁהַשְּׁפִיעַ לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' אֶהְרֹן יִשְׁעֲנִי בְּלוֹי שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתוֹת הַסְּמוּכוֹת לְאוֹתוֹת הַר הֵן קוֹדֵשׁ, ד' ו' סְמוּכוֹת לָה', ק' ו' סְמוּכוֹת לָר', דְּבַהֲגַבְלַת הָהָר נִכְנָסִים לְקִדְשָׁה.

וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (יתרו פד.) שְׁבַזְמָן מִתֵּן תּוֹרָה הִיוּ כָּל הַהָרִים עוֹלִים וְיוֹרְדִים, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תהילים קיד, ו) "הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים", נִרְאָה דְּהִיָּה כָּאֵן רִמּוֹז עַל הָאִיתְעָרוּתָא דְלִתְתָא, וְאִיתְעָרוּתָא דְלַעֲלֵאל שֶׁל מִתֵּן תּוֹרָה, דְּהָר מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד.

מְצִינוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (תיקונים קיד:) צִדִּיק חֵי הָעוֹלָמִים שְׁמֵאֲחַד בֵּין קְב"ה שֶׁהוּא הַנּוֹי"ה, וּבֵין הַשְּׁכִינָה שֶׁהִיא אֲדֹנָי, וְצִדִּיק הוּא חֲשַׁמֵּל כָּלֵל שְׁנֵי שְׁמוֹת הַלָּלוּ, רוּאִים שֶׁהַיְסוּד הוּא בַּחֲיִנַת חֲשַׁמֵּל, שְׁמַחְבֵּר בֵּין שֵׁם הַנּוֹי"ה לְשֵׁם אֲדֹנָי, וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי מְבוּא לְחֻכְמַת הַקְּבָלָה' (חלק א' שער ו' פרק ב') חֲשַׁמֵּל בְּגִימְטְרִיא אוֹר יְסוּד הַנּוֹי"ה אֲדֹנָי, כִּי שְׁרָשׁוּ בַיְסוּד, וְעַל יָדוֹ מְזַדְּוִגִים שְׁתֵּי בַּחֲיִנוֹת דְּהַנּוֹי"ה וְאֲדֹנָי, לְכֵן חֲשַׁמֵּל בְּגִימְטְרִיא בְּשָׁלוֹם.

וְכֵן מִתֵּן תּוֹרָה שֶׁהַשְּׁפָעַת דְּרַךְ הַיְסוּד, הַשְּׁפָעַת דְּרַךְ הַחֲשַׁמֵּל, כְּמוּבָא בְּזֵהָר (יתרו עח.) "בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בָּאוּ מִדְבַר סִינֵי", שְׁשׁוּלַט בּוֹ אוּרִיאֵל גְּדוֹל מְמָנָה, וְשְׁלֹשׁ מְאוֹת וְשָׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה רַבּוּא מַחֲנוֹת עִמוֹ, כְּחֻשְׁבוֹן יָמֵי שָׁנָה, וְכָלֵם יֵשׁ לָהֶם שְׁלֹשׁ מְאוֹת וְשָׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה מִפְּתָחוֹת אוֹרוֹת, מְאוֹתוֹ אוֹר שְׁיֹצֵא מִתּוֹךְ חֲשַׁמֵּל עֲלִיוֹן פְּנִימִי גְּנוּז וְסִתּוּם, אֲשֶׁר סוּדוֹת הָאוֹתוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ תְּלוּיִים בּוֹ. וְכֵן מוּבָא בְּרַבְנּוֹ בַּחֲנִי (שמות כה, ב) שֶׁהָר סִינֵי הוּא מְקוֹם בּוֹ שׁוֹרָה הַחֲשַׁמֵּל. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (יתרו פב.) עַל הַפְּתוּב "וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֵת" שְׁרָאוּ אֶת הַחֲשַׁמֵּל. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (פנחס רכט:) "וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֵת", קוֹלוֹת הַחֵיּוֹת שֶׁהִיוּ שׁוֹאֲגוֹת. וְכֵן בְּזֵהָר (תיקונים סד:) "וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֵת" הֵם הִיוּ מְלֹאכִים, שְׁכַל אֶחָד הִזָּה נִעְשֶׂה קוֹל וּפְרַח בְּאוּרֵי. וְכֵן בְּרַמְח"ל (תיקונים חדשים תיקונא תריסר) "אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דְבַר ה' אֵל כָּל קְהָלְכֶם בְּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ", דְּעִשְׂרַת הַדְּבָרִים לְקַבֵּל עֲשֶׂר דְּרָגוֹן, וְכַלְהוּ מְגוֹ אֲשָׁא אֶתְמָרוּ, דָּא חֲשַׁמֵּל דְּאֶסְחַר עֲלֵייהוּ.

וכן מובא ב'בעל הטורים' **"סלם"** בגימטריא סיני. ומצינו בזהר (ויצא קמט) שהסלם שיעקב ראה הוא באותה בחינה של המראה שיחזקאל ראה על נהר כפר, ושם ראה יחזקאל את החשמל. וכן מצינו בזהר חדש (ויצא לה) **"א"ר אבא סלם זה סיני שבו נתנה תורה ושם נגלו מרפבותיו של הקב"ה**. וכן הכתוב (שמות לד, כט) **"ויהי ברדת משה מהר סיני ושני לחות" ר"ת סול"ם**.

על פי זה נראה לי שב הקושיא שמקשים על המשנה בריש אבות **משה קבל תורה מסיני**, שהיה צריך לומר 'משה קבל תורה מהקב"ה בסיני', ומדוע נאמר שקבל מסיני. ומבאר לדברינו דסיני מרמז על החשמל דרכו השפיע הקב"ה את התורה למשה ומשה אכן קבל את התורה מסיני. ע"ן ב'מגלה עמקות' (אופן קו) שלאחר שמשה היה ק"ך ימים בהר הוא התפלל **שיפתחו לו מעונות חשמל לקבל התפלה**.

וכן מצינו בזהר (בראשית ל) שהאש במתן תורה סמלה את בחינת הזכר, והעשן סמל את בחינת הנקבה, שמעלה מיין נוקבין באיתערותא דלתתא, והאש והעשן התאחדו יחד לסמל את הזווג. וכן **רעש** המסמל את האתערותא דלתתא, שמעורר את השער להשפיע את השפע באיתערותא דלעילא. כמובא בלק"ת (שלח מז), מרמז בכתוב (שמות כ, טו) **"ואת החר עשן"** בחבור שתי מלים. וכן **עש"ן** ר"ת עולם שנה נפש השכים לעולם התחתון שהוא בבחינת נקבה.

כתוב (שם יט, יז) **"ויצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה"**. וברש"י שם מגיד שהשכינה יצאה לקראתם כחתן היוצא לקראת פלה. ומצינו ברש"י (שם לא, יח) **"ככלתו"**, שנמסרה לו תורה במתנה ככלה לחתן. לכאורה קשה דכאן רואים שהשפעת התורה בסיני היתה בחינת פלה לחתן, וברש"י דלעיל משמע שהשפעת התורה היתה בבחינת חתן לכלה. נראה לי שב מדבר על כנסת ישראל ביחס לקב"ה נותן התורה, וביחס לקב"ה כנסת ישראל היא פלה והקב"ה החתן, וכאן רש"י מדבר ביחס לתורה. וביחס לתורה כנסת ישראל היא החתן שמשפיע לתורה, דשרש נשמות ישראל הוא למעלה מהתורה. והתורה היא בבחינת פלה שמשתוקקת שבני ישראל יעסקו בה. וכן מובא במהרש"א (פסחים מט: ד"ה כאילו) שהתורה נקראת מארסה קודם שלומדים אותה, ולאחר שלומדים אותה כבכול נושאים אותה לאשה. וכן הכתוב (שמות יט, כ) **"וירד ה' על הר סיני אל ראש החר ויקרא הו"ה למשה" ר"ת ארוס"ה**. דכתוב זה מדבר על קודם שעלה משה להר סיני. מאידך **עונ"ה** מרמזת מרמזת בפסוקים המדברים על המצב שמשה כבר בתוך החר (דברים ה, יט) **"בהר מתוך האש הענן והערפל"** (שמות כד, יח) **"ויבא משה בתוך הענן ויעל אל החר"** בדלוג הפוך של שתי אותיות.

וכן מובא בתשב"ץ (אות תס"ה) שהשבע קולות שהיו במתן תורה היו בבחינת שבע ברכות של נשואין. וכן מובא שם שהלפידים במתן תורה היו בבחינת הנרות שמדליקים בזמן החפה. וכן מובא בהקדמת ה'בית אפרים' על אבן העזר, שכפית החר כגיגית במתן תורה היתה בבחינת חפה, והלחות היו בבחינת כסף קדושין. וכן רואים בסדור הרש"ש' שבחג השבועות בקדשת כתר יש את היחוד קוב"ה ושכינתיה בבחינה הגבוהה ביותר מפל השנה, ומכנינים בתבת אחד ג' זווגים בשמות הו"ה אה"ה, הו"ה אלהים, הו"ה אדנ"י. וכן כתוב על מתן תורה (דברים ה, ד) **"פנים בפנים דבר ה' עמכם"**.

עתה נבוא לבאר את סוד המשלש במתן תורה. מצינו בזהר חדש (ואתחנן ע), שקו החסד הוא בבחינת ארך, וקו הגבורה הוא בבחינת רחב. והיסוד נקרא שם **קו המדה, עגולא**. והמלכות היא בבחינת רבוע. ובפרוש 'מתוק מדבש' מבאר שם, שהיסוד יש לו ג' השפעות, שהן בבחינת משלש, וכל משלש הוא עגול. וכיון שהשפעת מתן תורה באה מהיסוד בסוד זווג, לכן הכל היה משלש.

וכן רואים בסדור הרש"ש שהזווגים הגדולים בעולמות הם בתהליך של **שלשה ימים**, או **שלש שנים**, דהשפעת היסוד קשורה עם מספר **שלש**, המסמל את השלשה קוים שיש ביסוד.

מובא בספר 'מטעמים' (ערך מגן דוד) בשם ספר 'ארץ החיים' **לכל דבר שבקדשה כגון פרכת ומטפחות ספר תורה ועל ההיכל, רושמים שש קצוות וקוראים אותו מגן דוד, והוא שני משלשים משלבים זה בתוך זה, משום שהתמונה היא מורה על יחוד ה' ומלכותו בשש קצוות**. ומבאר לדברינו שמשלש הוא בחינת יסוד, וממילא שני משלשים יחד הם יחוד. וכן מובא בספר הלקוטים לרמ"ד וואלי **כאשר המלכות היא כנגד הפנים אז יש לה צורת המגן דוד**. וכן מובא בספר 'נחלי בא גד' בשם הרה"ג ר' שמעון פץ מפתח תקוה שמכסה עור התחש והאילים המאדמים שהיה על המשכן, היה מרכב לפי חלק מהשיטות מצורת משלש גדול ושני משלשים קטנים, ואם נצרך את שני הקטנים לאחד, נקבל יחד שני משלשים גדולים. ע"ן בספר 'לקוטי יוסף' (אר"ח ו) שמביא מקדמונים דברים גדולים על צורת המגן דוד.

וכן הראו לי שבצורת מגן דוד רשומות כל אותיות א"ב ומנצפ"ך, וכ"ב אותיות נרשמות ביסוד הזכר, ונגם ביסוד הנקב, כמובא בספר 'מלאך הברית' מה'בן איש חי' (פ' וירא) בשם האריז"ל **טפת הזרע של הזכר היא כלולה מכ"ב אותיות, כי כ"ב אותיות נרשמן ביסוד של הזכר וגם אצל הנקבה נרשמים כ"ב אותיות כדי שיהיה בה כח לקבל הטפה של הזכר וליצרה ברחמה, וכן א"ב וא"ם בגימטריא ב' פעמים כ"ב, וכן יל"ד בגימטריא ב' פעמים כ"ב**. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל אות' שעטרת היסוד היא בחינת אות, אות מילה ואות שבת ועוד. ונראה דגם המשלש של מתן תורה הוא בסוד אותיות, כפי שבארנו שהתורה נקראת אמת שהיא משלש של הכ"ב אותיות,

א' בתחלה, מ' באמצע ות' בסוף.

וכן על חכמת יון שהיא הלעמת זה של חכמת התורה שנתנה בסיני, מצינו שהיא בחינת משלש, כמובא במדרש (ב"ר צט, ב) לוי פנגד מלכות יון, זה שבט שלישי וזו מלכות שלישיה, זה אותיותיו משלשין וזו אותיותיה משלשין, אלו תוקעי קרנים ואלו תוקעי סולפירים, אלו לובשי כובעים ואלו לובשי קיסים וכו', ביד מי מלכות יון נופלת ביד בני חשמונאי שהם משל לוי. וכן בארנו במאמר 'חשמל מילה' שינון היא בחינת יסוד דקלפה, לכן מלך יון בגימטריא יוסף ועוד.

וכן מובא ב'שער הפגנות' להאריז"ל (ספירת העומר ח"ב ע' קפח) שקריעת ים סוף היתה זוג של יסוד הזכר שקרע את יסוד הנוקבא שהוא בבחינת ים. וקריעת ים סוף היתה במקום המשלש של מתן תורה. ורואים שהמקום הזה במפה הוא בבחינת יסוד. וכן מצינו בזהר חדש (יתרו מא.) שקריעת ים סוף שהיתה הכנה למתן תורה, היתה ביום השלישי בשבוע. וכן מצינו בזהר (ויקהל קצח:) שהקדוש ברוך הוא התנה ביום השלישי של בריאת העולם עם הים שיבקע לפני ישראל, וכן מובא ב'דעת זקנים מבגלי התוספות' (בראשית א, ט) שקריעת ים סוף נרמזת בכתוב המדבר על בריאת הים השלישי, "יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה". וכן יעקב שהיה השלישי באבות, מרמז בכתוב (תהילים עח, יג) "בקע ים ויעברו" בהפוך אותיות.

כתוב (בראשית טו, י) "ויקח לו את כל אלה ויבחר אתם בתוך". ומבאר רש"י "ויבחר אתם" חלק כל אחד לשני חלקים וכו' ודרך פורתי ברית לחלק בהמה ולעבר בין בתריה וכו' אף כאן תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים הוא שלוחו של שכינה שהוא אש. בארנו במאמר 'חוטי החשמל' שבברית בין הבתרים היתה דרך היסוד שנקרא ברית, ומצינו בברית בין הבתרים משלשים, כמו שכתוב, (בראשית טו, ט) "ויאמר אליו קחה לי עגלה משלשת ועז משלשת ואיל משלש". וכן מצינו במדרש (משנת ר"א ח) שמקשר את הלפיד אש שעבר בברית בין הבתרים ללפידים שהיו במתן תורה, ומתן תורה היה דרך היסוד בסוד משלש, תורה משלשת, לעם משלש, וכו'. וכן מקשר שם בין הכתוב (בראשית טו, יז) "עבר בין הגזרים", לקריעת ים סוף, וקריעת ים סוף היתה במקום המשלש של מתן תורה.

וכן נראה שיש קשר של ברית היסוד בין ברית בין הבתרים ליציאת מצרים ומתן תורה, כמו שכתוב (שמות יב, מ) "ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה: ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים". ומבאר רש"י שהארבע מאות ושלשים שנה התחילו מברית בין הבתרים, שהקב"ה בשר לאברהם שיולד לו בן ושבניו ישתעבדו במצרים. ובארנו במאמר 'מרגלים אתם' שיצירת הנפש של כלל ישראל התחילה בברית בין הבתרים והסתיימה ביציאת מצרים. לכן אמר הקב"ה לאברהם בברית בין הבתרים (בראשית טו, יג) "ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה וגו'", לרמז לו שהבן שהוא עומד להוליד הוא רק התחלת הלדה של כלל ישראל. והלדה האמתית תהיה במצרים שם יוציאו את כל הששים רבוא חלקי הנפש הכללית. וכן ארבע מאות ושלשים בגימטריא נפש. ובגימטריא צדיק יסוד עולם שמוליד את הנפש.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

[ניתן לקבל את כל המאמר בשליחת בקשה למייל הרשום לקמן].

וכן הגאולה העתידה דומה לגאולת מצרים כמו שכתוב (מיכה ז טו) "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". וגאולת מצרים התחילה להתנוצץ בתקופה של סוף תמוז ב' אלפים תמ"ז לבריאת העולם, כשמשה ואהרן התיצבו לפני פרעה ועשו את האותות, ובראש חודש אב היתה מכת דם.

והוסיף הרה"ג ר' איתמר כהן שליט"א שכשם שחורבן בית המקדש היה בשעת מנחה גדולה, והגמרא בתענית (כט.) מזכירה על החורבן את הפסוק "אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב". כך הגאולה היא באותו זמן, והזהר מזכיר על הגאולה את אותו פסוק כדלעיל. ונראה להוסיף שלכן המשיח נולד בזמן הזה כדלקמן, לרמז שבזמן הזה תתחיל גאולתן של ישראל. וזה לשון 'שער הכוונות להאריז"ל (דרוש תשעה באב) ענין תשעה באב מה שנהגו ביום תשעה באב במנחה לומר פסוקים של נחמות, וגם לקום ולשבת על הספסלים למעלה, ואדרבא נראה מן התלמוד בבלי כי לעת ערב הציתו אש בהיכל, ביום תשעה באב ונשרף בעת המנחה וכפי זה היה ראוי להחמיר במנחה יותר מבשחר, וכו'. כי אז במנחת תשעה באב נולד המשיח הנקרא מנחם כנזכר במדרש איכה רבתי.

ועוד הוסיף הרה"ג ר' איתמר כהן שליט"א שכשם שמצינו בגמרא (סנהדרין לח:) שבשעה השביעית של היום השישי של בריאת העולם

נזדוגו אדם וחיה. כך היחוד של הגאולה יהיה בשעה שש וחצי של האלף השישי, שהיא נקודת האמצע של השעה השביעית של האלף. ונראה להוסיף ששנת תשע"ב מרמזת על השעה השבעת.

וכן נראה שיש רמז על סוף תשע"ב בגמרא (מגילה יז): במוצאי שבעת בן דוד בא.

וכן הכתוב (ישעי' ס, כב) "בעתה אחישנה" בגימטריא עד ה' תשע"ב.

וכן הכתוב (ירמי' ל, ז) "וְעַתָּה צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמְמֹנָה יִוָּשַׁע". בגימטריא שנת ה' תשע"ב.

וכן בשנת תשע"ב השלמנו 3323 שנים מגאולת מצרים ומתן תורה, והמספר הזה הוא המספר של הפסוק שנאמר בנבואת יחזקאל על גוג ומגוג (יחזקאל לח כג) "והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי אני הו'ה". ובתוספת מספר אחד המרמז על עוד שנה נקבל את המספר של הפסוק על המסע הראשון של גאולת מצרים (במדבר לג א) "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן". (עיין בפרקי דרבי אליעזר פרק ל שבני ישמעאל עתידין לבנות את הערים החרבות בארץ ישראל באחרית הימים).

כתוב (תהילים מו) "לְמִנְצַחַת לְבָנֵי קִרַח עַל עֲלָמוֹת שִׁיר: אֱלֹהִים לָנוּ מַחְסֵה וְעֹז עֲזָרָה בְּצָרוֹת נִמְצָא מֵאֵד: עַל כֵּן לֹא נִירָא בְּהַמִּיר אֶרֶץ וּבְמוֹט הָרִים בְּלֵב יַמִּים: יְהִמוּ יַחְמְרוּ מִיָּמֵינוּ יִרְעָשׂוּ הָרִים בְּגִאֲוַתוֹ סֵלָה: נִהַר פִּלְגֵינוּ יִשְׁמַחוּ עִיר אֱלֹהִים קִדְשׁ מִשְׁכְּנֵי עֲלִיּוֹן: אֱלֹהִים בְּקִרְבָּה בַל תִּמּוֹט יַעֲזְרֶה אֱלֹהִים לִפְנוֹת בְּקֶרֶב: הִמוּ גוֹיִם מָטוּ מִמְּלָכוֹת נָתַן בְּקוֹלוֹ תִּמּוּג אֶרֶץ: ה' צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה". ומפרש המצודת דוד "בהמיר ארץ" כשתחלף הארץ מהשקט לרעד, וכאשר ינועו ההרים ליפול בעומק הים, והוא משל על מפלת גוג. "יהמו", מי הים יהמו ברוב גליו ויגרשו רפש וטיט, וההרים ירעשו לעולם בגאות ה', ומכל זה לא נירא. "נהר פלגיו", פלגי הנהר היוצא מבית המקדש כמו שכתוב "והנה מים יוצאים", המים ההם ישמחו יושבי עיר אלהים שהוא מקום קדוש אשר שם משכני עליון. "אלהים בקרבה" ה' ישכון בקרב ירושלים, לכן לא תמוט. "לכו" אתה גוג וחבירך אשר אתך, לכו וראו מפעלות ה' אשר יעשה שממה בארץ. רואים שמפלת גוג תהיה "לפנות בוקר" על ידי צונאמי ורעידות אדמה וכו'. וה' ישכון בקרב ירושלים להצילה בזכות הנהר של החכמה שיצא לעתיד לבא מבית המקדש ומרמז על פנימיות התורה כידוע. ומכאן ראייה לדברי הזהר שפנימיות התורה תגן על עם ישראל בזמן הגאולח שתבוא ברחמים.

וְדִבְרִים אֵלוּ מוּבָאִים גַּם בְּסֵפֶר 'לֵב אֱלֹהֵי' סוֹף ח"א מֵהַגְרָא לֵאפִיָּאן זַצ"ל בְּשֵׁם הַגְרָא וְסֵרְמֵן הִי"ד שֶׁשָּׁמַע מֵהַחֲפֵץ חַיִּים, וְשֵׁם כְּתוּב שֶׁהַחֲפֵץ חַיִּים אָמַר שֶׁמִּלְחָמָת גּוֹג וּמִגּוֹג עֲצָמָה תִּתְחַלַּק לָג' מִלְחָמוֹת. וְכַפִּי שֶׁיְדוּעַ שֶׁהַגְרָמְנִים יִמ"ש רָצוּ לַעֲלוֹת לִירוּשָׁלַיִם. וְכֵן מְצִינוּ בַּמִּלְבָּי"ם (יחזקאל לח, ב) נִבְּא יַחֲזַקָאֵל שֶׁבְּאַחֲרֵית הַיָּמִים יִלְחֲמוּ כָּל הָעַמִּים סָבִיב לִירוּשָׁלַיִם, וְיִהְיוּ הַלּוֹחֲמִים מֵצַד א' מְצָרִים וְאֲשׁוּר וְעִילָם שֶׁהֵם הַיִּשְׁמַעְאֵלִים, וְהַלּוֹחֲמִים מֵצַד הַשְּׁנַיִ מִשְׁעַן וְתוּבָל, וְנִסְיַכִּי אָדוּם, וּמִלְכֵי הַצָּפוֹן, וְכָלֵם יַהֲרֹגוּ אִישׁ אֶת אָחִיו וְיִפְּלוּ בְּנוֹפְלִים, וְחִז"ל קִבְּלוּ שֶׁג' פְּעָמִים יָבֵא גּוֹג עַל יְרוּשָׁלַיִם. וְעֵינֵינוּ בַּמִּלְבָּי"ם (דניאל ז) שֶׁמִּבְּאֵר אֶת קֶץ דְּנִיָּאל עַל שְׁנַת תַּרְע"ג שֶׁהִיְתָה עָרֵב מִלְחָמַת הָעוֹלָם הָרִאשׁוֹנָה].

וְכֵן נִשְׂיָא אַרְה"ב אוֹבְאָמ"ה נִרְמָז בְּפִסּוּק (יחזקאל לח, ב) "בֵּן אָדָם שִׁים פְּנִיךָ אֶל גּוֹג אֶרֶץ הַמְּגוּג נִשְׂיָא רֹאשׁ מִשְׁעַן וְתִבֵּל וְהִנְבֵּא עֲלָיו: וְאָמַרְתָּ כֹה אָמַר אֲדֹנָי הו'ה", בְּדִלּוּג ז' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן מִגּוֹג אֶרְצוּ שֶׁל גּוֹג, בְּגִימְטְרִיא נ"ב כְּמִסְפַּר הַמְּדִינוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּאַרְה"ב. וְכֵן נִרְמָז שְׁמוֹ בְּרַ"ת בְּכְתוּב הַמְּרַמֵּז עַל שֶׁרֵשׁ הַקְּלִפָּה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם כִּידוּעַ. (בראשית לו, לא) "וְאֱלֹהֵי הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מְלָכוּ בְּאֶרֶץ אָדוּם לִפְנֵי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל".

וְכֵן מְצִינוּ בַּמְּדָרָשׁ (ילקוט ישעי' תצט) אָמַר רַבִּי יַצְחָק שֶׁנָּה שֶׁמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ נִגְלָה בּו, כָּל מְלָכֵי אֲמוֹת הָעוֹלָם מִתְּגַרְמִים זֶה בְּזֶה, מֶלֶךְ פָּרַס מִתְּגַרְמֵהוּ בְּמֶלֶךְ עַרְבִי, וְהוֹלֵךְ מֶלֶךְ עַרְבִי לְאֶרֶם לִיטוֹל עֲצָה מֵהֶם, וְחוֹזֵר מֶלֶךְ פָּרַס וּמִתְּרִיב אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְכָל אֲמוֹת הָעוֹלָם מִתְּרַעְשִׁים וּמִתְּבַהֲלִים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם וְיִאָּחֵז אוֹתָם צִירִים כְּצִירֵי יוֹלְדָה, וְיִשְׂרָאֵל מִתְּרַעְשִׁים וּמִתְּבַהֲלִים וְאֹמֵר לְהִיכֵן נִבְא וְנִגְלַךְ לְהִיכֵן נִבְא וְנִגְלַךְ, וְאֹמֵר לְהֵם בְּנֵי אֵל תִּתְּיָרוּ כָּל מַה שֶׁעֲשִׂיתִי לֹא עֲשִׂיתִי אֵלָּא בְּשִׁבְלֵכֶם מִפְּנֵי מַה אַתֶּם מִתְּיָרָאִים אֵל תִּיָּרָאוּ הִגִּיעַ זְמַן גְּאֻלַּתְכֶם.